

herre, end den er nu, tænke os den, som den en Gang skal blive, naar al dens Synd er udryddet og den har lært at elske Herren, som han elsker den. Ja naar Bruden en Gang svarer til Brudgommen, saa staar Kongesønnens Bryllup, som Vorherre selv har omtalt; men endnu ligger Brudelignelsen os for højt, og man misbruger den ved at trække den ned til denne Jord og paalægge et syndigt Menneskes Hustru den Underdanighed overfor sin Mand, som vi nu viser Vorherre. Det er en hel anden Underdanighed, han vil faa af os, naar vi en Gang bliver ham nær, end den, man sædvanlig vil udlede af dette paulinske Ord. Naar jeg, som ogsaa gjerne vilde tilegne mig dette Ord, fordi det er et Ord af Paulus, spørger mig selv, hvad det vel er for en Underdanighed, som en fribaaren, højsindet Mand, der elsker sin Hustru, kan sætte Pris paa hos hende, saa er det ikke en befalet, tvungen Lydighed, nej kun en frivillig Hengivelse i Kjærlighed. Saadan er det jo med Kjærligheden, at den har en særegen Magt til at gjøre det ene Menneske til det andets Tjener, saa man ofrer sig for den, man elsker, og derfor var det, at Paulus i det samme Brev, lige forud, skriver til de Kristne, baade Mænd og Kvinder: »værer hverandre underdanige i Kristi Frygt!« Ikke den befalede og tvungne, men den frivillige Hengivelse hører hjemme i ethvert Kjærlighedsforhold, og naar da Apostlen paa dette Sted netop henvender Ordet herom til Kvinden, saa kan det ligge deri, at hun, ligesom af Naturen, har den bedste Forstaaelse deraf og staar det nærmest, at hun netop er Manden overlegen i det Stykke. Ja den samme Apostel, som har skrevet om Vorherre selv, at han fornedrede sig af Kjærlighed til os, at han tog en Tjeners Skikkelse paa sig for vor Skyld, han nedsætter ikke Kvinden ved at vente noget lignende af hende ligeoverfor den Mand, hun elsker. Nej han ophøjer hende ved at vente det af hende, thi det, der giver hendes Underdanighed Værd, ligger i Frivilligheden, at det sker af Kjærlighed, og hvis man vil gjøre dette Ord, som taler saa højt om Ægteskabet, saa det sammenligner det med det højeste af alle Forhold, vi kan tænke os, til et Lovbud om, at Kvinden skal være Nr. 2 i Ægteskabet, er sat til at være sin Mands Undersaat — thi det ligger i Ordet underdanig — sin Mands tvungne Undersaat, at hun er født og baaren dertil ved Ægteskabet, saa nedsætter man det Ord, gjør det til et fladere og